

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 223.964 van 19 juni 2013
in de zaak A. 205.059/XIV-34.269**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Mieke Van den Broeck
 kantoor houdend te 1210 Brussel
 Haachtsesteenweg 55
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 31 mei 2012, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 80.570 van 2 mei 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 8614 van 13 juni 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 27 maart 2013 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Mieke Van den Broeck, die verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt naar eigen zeggen op 4 maart 2012 België binnen en verklaart zich dezelfde dag vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 26 maart 2012 een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 april 2012 tekent de verzoeker tegen die beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 2 mei 2012 sluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de verzoeker uit van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4.1. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van de artikelen 48/3, 55/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) en van de artikelen 7, 25 en 30 van het Statuut van Rome inzake het Internationaal Strafgerechtshof, ondertekend te Rome op 17 juli 1998 en goedgekeurd bij wet van 25 mei 2000. (Statuut van Rome)

4.2. In een eerste onderdeel voert de verzoeker aan dat er volgens het bestreden arrest voldoende elementen aanwezig zijn die wijzen op zijn deelname aan of medeverantwoordelijkheid voor misdrijven tegen de menselijkheid zoals bepaald in artikel 7, F, van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. (Vluchtelingenverdrag) Hij had in het beroep tot nietigverklaring verschillende elementen aangevoerd waaruit blijkt dat te dezen geen sprake kan zijn van “handelingen, (indien) gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval”. Het antwoord in het bestreden arrest dat er wel degelijk burgerslachtoffers vielen, is volgens de verzoeker niet afdoende omdat niet wordt gestaafd waarom het om stelselmatig gepleegde en wijdverbreide misdaden zou gaan. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hanteert een zeer ruime definitie van “burgerbevolking”, waarvoor zowel aan Hamas gelieerde mensen als Israëlische bezetters worden aanzien, hetgeen niet met de politieke realiteit overeenstemt.

Het feit dat vrouwen en kinderen zijn omgekomen bij gevechten, betekent niet dat de burgerbevolking werd aangevallen. Dat er geen structurele aanval op de burgerbevolking is, blijkt trouwens uit het administratief dossier. De gewelddaden zijn niet tegen de gewone bevolking maar tegen de rivaliserende groepering Hamas en tegen collaborateurs met Israël gericht.

De verzoeker vervolgt dat uit geen enkel materieel bewijs of motief uit het bestreden arrest blijkt dat hij iets met de Al Aqsa-martelarenbrigade heeft te maken of dat hij haar methoden goedkeurt. Zo kan iedere aanhanger van Fatah aan schendingen van de mensenrechten worden gelinkt, hetgeen in strijd met de restrictieve toepassing van artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag is. Die algemene beschuldiging blijkt ook uit het motief in het bestreden arrest dat er “derhalve voldoende aanwijzingen (zijn) dat voormelde Fatah-milities misdaden tegen de menselijkheid pleegden zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome”.

Ten slotte laat de verzoeker gelden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet motiveert waarom wordt aangenomen dat de verzoeker kennis zou hebben van een wijdverspreide en stelselmatige aanval op de burgerbevolking. Hij besluit dat de motivering onjuist, minstens niet afdoende is omdat er geen duidelijke omschrijving van “burgerbevolking” is, omdat nergens wordt gestaafd waarom er sprake is van een wijdverspreide en vermeende aanval op die bevolking en omdat niet wordt gemotiveerd waarom de verzoeker kennis van dergelijke aanval zou hebben.

4.3. In een tweede onderdeel voert de verzoeker aan dat hij volgens het bestreden arrest schuldig is aan oorlogsmisdaden en dit op grond van een algemene passage uit het PHRM-jaarrapport van 2007. Uit die redenering volgt echter dat ieder lid of aanhanger van Hamas of Fatah van de vluchtelingenstatus zou worden uitgesloten, hetgeen in strijd is met de bedoeling om de uitsluitingsclausule restrictief te interpreteren. De verzoeker had erop gewezen dat Fatah steun kreeg van de Europese Unie (waarvan België deel uitmaakt), de Verenigde Staten en Israël, zodat ook deze staten hulp aan schendingen van de mensenrechten zouden hebben verleend. Hoewel deze internationale steun aantoonde dat de redenering van het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te ver gaat, wordt er in het bestreden arrest niet op geantwoord.

Verder wordt in het bestreden arrest geen rekening gehouden met de context van het Palestijnse conflict, waar al 70 jaar oorlog met Israël is met een situatie van apartheid en burgeroorlog. De steun voor Fatah is zeer begrijpelijk binnen die complexe context en de sympathisanten en werknemers van Fatah zijn het zeker niet allemaal eens met de schending van mensenrechten door de veiligheidsdiensten. Volgens de verzoeker faalt de motivering van het bestreden arrest door de context en de complexiteit van het conflict niet in aanmerking te nemen.

4.4. In een derde onderdeel voert de verzoeker met betrekking tot zijn zogenaamde medeplichtigheid aan dat zijn “opzet” volgens het bestreden arrest blijkt uit zijn verantwoordelijkheid binnen het trainingscentrum en uit de aard en het doel van de activiteiten van dat trainingscentrum. Volgens artikel 30 van het Statuut van Rome moet worden nagegaan of de verzoeker het doel had om tot gedragingen over te gaan die bijdragen aan schendingen van het oorlogsrecht en misdaden tegen de mensheid. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft daarentegen zelf evaluatiecriteria uitgedacht die niet met die verdragsbepaling overeenstemmen. Door niet na te gaan of de verzoeker de bedoeling

had tot dergelijke gedragingen over te gaan, of hij de bedoeling had dat gevolg teweeg te brengen of dat hij er zich van bewust was dat het gevolg zich bij een normale gang van zaken zou voordoen, is artikel 25 samen met artikel 30 van het Statuut van Rome geschonden.

Hetzelfde geldt met betrekking tot de “kennis” die is vereist voor medeplichtigheid aan een in artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag bedoeld misdrijf. De motivering dienaangaande in het bestreden arrest is volgens de verzoeker feitelijk onjuist omdat zijn kennis van aanslagen op Westbank niet aantoonde dat hij, toen hij bij Fatah ging werken, kennis ervan had dat hij zich ook maar van verre zou verbinden met de Al Aqsa-martelarenbrigades. De link tussen Fatah en Al Aqsa is pas in 2005 geformaliseerd en had niet het verder plegen van misdrijven tegen de mensheid of het oorlogsrecht tot doel, maar juist het ontwapenen van Al Aqsa. Het bestreden arrest beantwoordt de argumentatie van de verzoeker niet en houdt geen rekening met de complexe realiteit in de Palestijnse gebieden. De verzoeker had geen “kennis” in de zin van de artikelen 25 en 30 van het Statuut van Rome en de motivering is dus feitelijk onjuist.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel. Hij voegt met betrekking tot het derde onderdeel toe dat de redenering van de verwerende partij als zou in punt 2.1.5.2 van het bestreden arrest wel over het opzet van de verzoeker worden gemotiveerd, eraan voorbijgaat dat men niet zomaar een interpretatie van opzet mag bedenken om die interpretatie dan gelijk te stellen met het vereiste doel om tot gedragingen over te gaan die bijdragen aan de schendingen van het oorlogsrecht en misdaden tegen de mensheid.

De verzoeker had dit doel duidelijk niet en het zomaar ontleen van juridische terminologie uit het internationaal recht om er dan een andere definitie aan te geven, is in strijd met het legaliteits- en het rechtszekerheidsbeginsel.

Beoordeling

6.1. Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De verzoeker zet niet nader uiteen op welke wijze artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet zou zijn geschonden,

hetgeen des te meer klemmt nu het bestreden arrest op de toepassing van artikel 55/2 van die wet is gesteund. De erkenning als vluchteling wordt immers niet geweigerd, doch de verzoeker wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. Artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1 D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is van ook toepassing (sic) op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden”.

Deze bepaling verwijst onder meer naar artikel 1, F, van het Vluchtelingenverdrag, dat op zijn beurt het volgende bepaalt:

“F. De bepalingen van dit Verdrag zijn niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

(a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;

(b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;

(c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.”.

Artikel 7, 1 van het Statuut van Rome definieert misdaden tegen de mensheid als volgt:

“1. Voor de toepassing van dit statuut wordt verstaan onder misdaad tegen de mensheid: een van de volgende handelingen, indien gepleegd als onderdeel van een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking, met kennis van de aanval :
(...)”.

Die verdragsbepaling legt geen bijzondere motiveringsplicht op en de verzoeker werpt in het eerste middel geen schending van bepalingen betreffende de jurisdictionele motiveringsplicht op. De Raad van State kan als administratieve cassatierechter nagaan of de inhoud van de definitie van misdaden tegen de mensheid niet is geschonden, doch hij vermag zich niet in de plaats van de rechter ten gronde te stellen om

zelf te oordelen of er al dan niet van misdaden tegen de mensheid sprake is. Dit behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de rechter ten gronde.

Anders dan de verzoeker voorhoudt, besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet tot het bestaan van misdaden tegen de mensheid, enkel omdat er burgerslachtoffers vielen en zonder na te gaan of het om “een wijdverbreide of stelselmatige aanval gericht tegen een burgerbevolking” gaat. In punt 2.1.4.2 van het bestreden arrest wordt op omstandig onderbouwde wijze overwogen dat de veiligheidsdiensten van Fatah zich ook inlieten met misdaden tegen de burgerbevolking, dat ook bepaalde categorieën burgers werden geviséerd en aan zware folteringën werden onderworpen, dat de machtsstrijd met Hamas in dichtbevolkte gebieden met veel burgerslachtoffers plaatsvond en dat aan Fatah gelieerde milities en veiligheidsdiensten zich behalve aan intra-Palestijns geweld ook aan misdaden tegen burgers in Israël schuldig maakten met de bedoeling zoveel mogelijk Israëlische burgers te doden. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschouwt dit als “voldoende aanwijzingen dat voormelde Fatah-milities misdaden tegen de menselijkheid pleegden zoals bepaald in artikel 7 van het Statuut van Rome”. Uit die vaststellingen blijkt geen schending van deze verdragsbepaling.

De vraag of er al dan niet een voldoende duidelijke link tussen de verzoeker en de Al Aqsa-brigades bestaat, betreft de grond van de zaak en behoort aldus tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als rechter ten gronde.

Waar de verzoeker voorhoudt dat in het bestreden arrest niet zou worden gemotiveerd waarom hij kennis zou hebben gehad van een “wijdverspreide en stelselmatige aanval op de burgerbevolking”, mist zijn kritiek feitelijke grondslag. In het bestreden arrest wordt overwogen dat zelfmoordaanslagen van Al Aqsa, waarvan er verschillende concreet worden vermeld, een brede weerklank kregen in de pers zodat het uitgesloten is dat de verzoeker er niet van op de hoogte zou zijn geweest bij zijn aanstelling. Verder wordt gewezen op een aan de verzoeker persoonlijk gerichte brief van de Al Aqsa-brigades waarin deze militie de afvaardiging van een trainer naar het trainingscentrum van de verzoeker aankondigt “voor de opleiding van Al-Aqsa troepen”. Zoals hierboven reeds is aangehaald, legt artikel 7 van het Statuut van Rome geen bijzondere motiveringsplicht op. De verzoeker toont verder geen schending van deze verdragsbepaling aan wat betreft de “kennis van de aanval”.

Het eerste onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6.3. Het feit dat Fatah van een aantal landen steun kreeg, houdt geen verband met en kan als dusdanig geen afbreuk doen aan de vaststelling dat Fatah-milities zich schuldig hebben gemaakt aan ernstige schendingen van het oorlogsrecht. De eerste rechter hoefde daarom niet nader op deze kritiek in te gaan.

De kritiek van de verzoeker dat in het bestreden arrest onvoldoende rekening is gehouden met de context van het Palestijnse conflict, betreft opnieuw de grond van de zaak zodat de Raad van State als administratieve cassatierechter deze kritiek niet in aanmerking kan nemen.

Het tweede onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk.

6.4. De kritiek van de verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet zou hebben onderzocht of hij tot doel had over te gaan tot gedragingen die bijdragen aan schendingen van het oorlogsrecht en misdaden tegen de mensheid, mist feitelijke grondslag. In het bestreden arrest wordt immers na een aantal concrete vaststellingen besloten dat “er ernstige redenen (zijn) om aan te nemen dat verzoeker:

- i) ‘opzettelijk’ zijn medewerking verleende aan het plegen van misdaden tegen de menselijkheid via het organiseren van militaire trainingen van militieleden voor onder andere de ‘Al Aqsa Brigades’ en de ‘Troepen van martelaar Dalal Almagraby’;
- ii) deze medewerking verleende ‘met kennis van de bedoeling van deze groepen om misdaden tegen de menselijkheid te plegen’.”

Waar de verzoeker aanvoert dat de motivering in het bestreden arrest betreffende zijn kennis van de kwalijke intenties van de milities waarmee hij samenwerkte feitelijk onjuist is, betreft dit opnieuw de beoordeling van de feitelijke toedracht van de zaak, hetgeen buiten het wettigheidstoezicht van de administratieve cassatierechter valt.

Het derde onderdeel van het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 149 van de Grondwet op.

Hij voert aan dat hij tijdens het interview op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verklaard dat hij twee broers heeft die allebei voor dezelfde dienst als hijzelf werkten en waarvan er één ondertussen als politiek vluchteling in Oostenrijk is erkend. Oostenrijk houdt er dus een andere mening op na wat betreft de medeplichtigheid van iedereen die bij de dienst van de verzoeker werkte.

Hoewel de verzoeker in zijn verzoekschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitgebreid heeft gemotiveerd dat dit een belangrijk element is waarmee geen rekening is gehouden, gaat het bestreden arrest hier niet op in, zodat de formele motiveringsplicht is geschonden.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. De verzoeker heeft tijdens de asielprocedure melding gemaakt van de erkenning als vluchteling van zijn broer in Oostenrijk. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan, blijkt echter niet dat de aanvraag van de verzoeker is gesteund op de activiteiten van zijn broer. De verzoeker heeft dat ook niet laten gelden voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Evenmin heeft de verzoeker laten gelden dat de rol van zijn broer bij Fatah, en daarmee gepaard gaande de vraag naar diens medeplichtigheid aan de door Fatah gepleegde misdrijven, gelijkaardig was aan de rol van de verzoeker zelf bij Fatah.

In die omstandigheden moest de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de asielaanvraag van de verzoeker enkel in functie van diens eigen situatie onderzoeken en niet in functie van die van zijn broer. Het feit dat verzoekers broer in een ander land als vluchteling zou zijn erkend, kan geen afbreuk doen aan de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van de verzoeker zelf wegens medeplichtigheid aan misdaden tegen de

mensheid en aan oorlogsmisdaden, temeer daar de verzoeker niet heeft aangevoerd dat dezelfde feiten waarop de uitsluiting is gesteund, ook voor zijn broer zouden gelden.

Vermits de erkenning als vluchteling van verzoekers broer in Oostenrijk niet relevant is voor de uitsluiting van de vluchtelingenstatus van de verzoeker en vermits in het bestreden arrest duidelijk wordt gemotiveerd waarom de verzoeker van de vluchtelingenstatus wordt uitgesloten, hoefde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op die argumentatie van de verzoeker te antwoorden. De motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen vereist immers niet dat kritiek wordt beantwoord die niet dienend is omdat hij niet tot een andere beslissing zou kunnen leiden. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel de schending op van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 juni 1950, (EVRM) en van artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming. (Richtlijn 2004/83)

Hij voert aan dat het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het enerzijds niet aangewezen acht de verzoeker naar de Palestijnse gebieden terug te sturen omdat diens leven, fysieke integriteit of vrijheid bij dergelijke terugkeer in gevaar zouden verkeren, doch anderzijds de verzoeker uitsluit van de subsidiaire beschermingsstatus. Artikel 3 van het EVRM verbiedt foltering en vernederende of onmenselijke behandeling en de bescherming van die verdragsbepaling is ruimer dan die van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting in het Belgische recht vormt van artikel 15, b), van de Richtlijn 2004/83. Artikel 3 van het EVRM geldt als een bevestiging van het non-refoulementbeginsel en is een absoluut recht waaraan geen afbreuk wordt gedaan door het gevaar dat de verzoeker voor de openbare orde zou vormen.

De verzoeker was opgesloten in een transitcentrum en zijn uitwijzing was nakend. Hij laat gelden dat een beroep tegen een beslissing tot terugdrijving niet nuttig was omdat die beslissing tijdens de duur van de asielprocedure niet uitvoerbaar is en het beroep dus niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang zou worden verklaard. Geen enkele instantie gaat dus na of een uitwijzing een schending van artikel 3 van het EVRM vormt, terwijl er toch een beroepsmogelijkheid bij het aanvechten van een asielbeslissing zou moeten zijn voor wat betreft de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM bij een uitwijzing. Volgens de verzoeker wordt de beslissing tot terugdrijving immers uitvoerbaar door het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dreigt een schending van artikel 3 van het EVRM.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

12. Artikel 15 van Richtlijn 2004/83 is in het Belgische recht omgezet door artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De verzoeker werpt niet op dat die omzetting niet correct zou zijn gebeurd en hij kan enkel de schending van artikel 15 van Richtlijn 2004/83 daarom niet op ontvankelijke wijze opwerpen.

Het bestreden arrest heeft evenals de aanvankelijk bestreden beslissing uitsluitend betrekking op de toekenning, te dezen de uitsluiting, van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Het houdt echter geen verwijderingsmaatregel in. In het bestreden arrest wordt dus op wettige wijze gesteld dat “de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, waardoor deze onmogelijk artikel 3 EVRM of het non-refoulementbeginsel kan schenden”.

De aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM heeft betrekking op de beslissing tot weigering binnenkomst en terugleiding die echter niet het voorwerp van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitmaakte dat tot het bestreden arrest heeft geleid. Zonder dat de wet zulks voorziet kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich niet uitspreken over de mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM wanneer een beslissing die niet bij hem is aangevochten zou worden uitgevoerd. In de mate dat de verzoeker wat dat betreft een gebrek aan een mogelijkheid tot beroep laakt, gaat het om kritiek op de wet die te dezen niet dienstig kan worden aangevoerd.

Het derde middel is niet-ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien juni tweeduizend dertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen